

Předseda: Řekněte to obžalovanému do očí!

Čížková: Ano, nikdy jsem s vámi nic neměla. Vy jste se mstil, že jsem s vámi nechtěla dál mluvit! Opíjel jste se a vyhrožoval!

Neufuss krčí rameny: No, to jsme tento spolu měli, to zas nepovídej, ale že jsem se občas trochu natáhnul, to je pravda. Ale nic ve zlém. Měl jsem tě rád a Mařenku taky.

Předseda: Kdo je to ta Mařenka?

Čížková: To je, prosím, má dceruška!

Předseda: Jak je stará?

Čížková: Teď jí budou dva roky.

Předseda: Nemanželská?

Čížková: Ano.

Předseda: To jste se seznámila s Neufussem až po jejím narození?

Čížková: Ne, asi měsíc před tím, než se Mařenka narodila. A asi za půl roku jsme vzali Neufusse do bytu.

Předseda: A to jste s ním opravdu žádný poměr neměla?

Čížková: Neměla.

Předseda: Kde Neufuss spal?

Čížková: No, na posteli!

Předseda: V jedné místnosti s vámi?

Čížková: Ano, my máme jen jednu místnost.

Předseda: A kolik postelí?

Čížková: Jednu...

Předseda: A kde jste spala vy?

Čížková: Taky na posteli...

Předseda: Tak jste musili spát na té jediné posteli spolu!

Čížková: No, to jsme spali!

Předseda: Jak dlouho u vás takto Neufuss bydlil?

Čížková: Asi devět měsíců.

Předseda: A to mezi vámi za celou dobu nedošlo k žádnému poměru?

Čížková: Ne a ne! To mi nemůže žádný dokázat!

Po těchto slovech vybuchuje obecenstvo, líčení hojně přítomné, v hlučný smích, směje se i obhájce, i státní zástupce a soud. Čížková se rozpačitě rozhlíží po soudcích i po obecenstvu za sebou a předseda ji konečně vyzývá, aby usedla, že její výslech je skončen.

Jako další svědkyně předstupuje její 54letá matka. Potvrzuje, že její dcera nebyla s Neufussem těhotnou a že jeho udání učiněno bylo ze msty.

Předseda: Řekněte nám: měl Neufuss důvěrný poměr s vaší dcerou?

Svědkyně: No, vědí, já mladé nehlídala. Když se chce hřešit, tak se hřeší, já za nimi nechodila.

Předseda: Já myslím, jestli u vás v bytě...

Svědkyně: Inu, já je na vlastní voči neviděla...

Předseda: Ale spali spolu na jedné posteli?

Svědkyně: Hm, hm, no, leželi spolu, to vědí, málo místa, jen jedna postel, ale pochybuju, že by byli spolu něco měli, na to je moje dcera moc pořádná.

Předseda: Ale má nemanželské dítě!

Svědkyně: To má, ale prosím ich, to se nachomejtně kór snadno!

V dalším svědkyně přiznává, že nadhodila Neufussovi, že by měl mít na mysli, co by s Annou bylo, kdyby se dostala do jiného stavu, a věsti pořádnější život.

Po tomto obratu věděl už každý, jak soud dopadne. Po krátké poradě senátu vynesl také předseda rozsudek, jímž se Václav Neufuss ze zažalovaného činu osvobozuje. V důvodech uvedl soud, že výpověď Anny Čížkové i její matky oslabily jejich věrohodnost do té míry, že jim soud nevěří, a poněvadž není tedy s určitostí prokázáno, že by byl Neufuss úmyslně krivě Annu Čížkovou obvinil ze zločinu, nemůže soud dospěti k přesvědčení o jeho vině podle žaloby. —ff—

Nedejte si od ženy nadávat!

(Vrchní zem. soud v Brně.)

Mluvíti dnes o ideálním manželství znamená obdivovati manželství, ve kterém panuje naprostá shoda myšlenek, dokonalý soulad a láska. Takoví manželé si ve všem rozumějí a zlé slovo mezi nimi je neznámé. K tomu ovšem třeba si přimyslet dostatek ve všem, neznači bídy, špatného bytu a podobných věcí, které nutně přispívají k rozvatům v manželstvích.

Dvacáté století a — ideální manželství? Je to téměř absurdní pohádka k pobavení naivních dětí. Moderní doba netvoří ideálních manželství. Dnes skoro v každém manželství jsou nějaké diference a mezi manžely dochází k neshodám. Důvodů je mnoho. Buď manžel kárá manželku, aby v bytě nekouřila, že se tak ničí záclony, čemuž se ona nechce podříditi, anebo manželka hubuje manžela, že špatně čistí byt a že neumí správně tlačit vozík, když veze děcko na vzduch.

Také bývají spory jiné, jako o tom, kam byly dány peníze, že dvacátého už zase nemá nikdo ani koruny. Tu manžel říká: „Vidíš, nemusilas mít ty punčochy za 60 Kč, a nemusila jsi si kupovat tolik pudrů a krémů“ — a ona mu vyčítá: „Nemusil jsi chodit třikrát týdně na kopanou, nemusil sis dávat mani-kyrovat nehty, pak bychom byli s gáží vyšší!“ Z takových počátků a pohnutek začínají dnes manželské sváry.

Totéž bylo v manželství manželů P-ových. Jednoho dne se manželé opět pohádali a žena podala na muže žalobu.

On podal protižalobu.

Došlo k líčení před krajským soudem v Mor. Ostravě a manželé P. byli rozvedeni z obaplné viny. Ale s tím resolutní manželka nesouhlasila. Odvolala se a prohlásila: „Jak to, že také z mé viny? To on nezaslouží, abych byla vinna i já, to se musí změnit!“

A tak byl další soud. A teď se ta věc vyvinula zajímavě. Odvolací soud přihlédl k tomu, že manžel žaloval manželčiny nadávky až potom, když žalovala ona. Z toho plyne, že kdyby ona nebyla žalovala, nebyl by manžel pocítoval její výroky jako nadávky. Že se cítil uražen až dodatečně, je důkazem, že manželka neužívala slov tak urážlivých, aby stačily s jeho strany k žalobě na rozvod, neboť pak by byl žaloval ihned nebo by byl k těm nadávkám nemlčel.

A tak byl vynesena rozsudek z výhradně viny manžela.

Rozsudek je zajímavý. Je v něm poučení, že v manželství, když jde o hádku, nestačí k rozvodu, když jedna strana nadává a druhá mlčí. K nadávkám, byť i v manželství, nelze mlčet. Když — jako v tomto případě — manžel nadávky jen poslouchá, ale neohradí se a nejde hned žalovat, když mlčí, vydává se tím v nebezpečí, že bude odsouzen, dojde-li ke sporu.

Proto nikdo si nedej v manželství nadávat! Jak padnou nadávky, dej si to honem svědkem zjistit a běž k soudu se žalobou na rozvod z viny nadávající strany a musíš to vyhrát!

Ukradl celý automobil.

(Zem. trestní soud v Praze.)

Dnes krade se sice všecko, dokonce byl v minulých dnech před soudem muž, který chtěl pražské obci ukrásti plot z parku, ale krádeže automobilů nejsou u nás přece na denním pořádku.

Dvacetiletý Ervín Robl má velmi bohatého otce, který obchoduje v automobilech, a snad se mu zaměstnání otcovo tak zalíbilo, že je na automobily přímo posedlý. Jeho zbožňování automobilů bylo tak veliké a tak nepřirozené, že jej tatík dal již v roce 1924 do ústavu pro choromyslné, odkud jej prof. Dr. Heveroch zdánlivě vyléčeného v roce 1925 propustil. Ale ještě se mladý Robl na „volné noze“ pořádně neohřál a už jej to zase táhlo k automobilu. Dne 4. října 1925 šel Robl v noci spolu se svým známým Karlem Rothem a jeho milenkou Julií Holasovou Pařížskou ulicí, a tu před hotelem „Paříž“ spatřil státi krásné auto značky „Tatra“. Robl bez rozmýšlení vsedl do auta na místo určené pro šoféra, galantně otevřel zamilovanému páru dvířka do vnitřku vozu a už se auto rozjelo. Zastavilo se u Musea, kde za peníze Holasové koupil Robl benzín v benzinové stanici, načez dali se silnicí z Prahy. Ujížděli rychle a nezastavili ani na rakouských hranicích, jimiž projeli tak velikou rychlostí, že celní zřízení neměli ani možnosti pokusit se o zastavení šileně ujíždějícího vozu. U Melku n. Dunajem najel však Robl na patník, až praskla pneumatika a cestující musili vůz dotlačit až do Melku, kdež jej nechali v hostinci „U zlatého vola“, vypůjčivši si na něho u hostinského asi 500 Kč. Odejeli pak do Vídně a o automobil se více nestarali.

Pravý majitel auta, Jaroslav Jelen z Prahy, dozvěděl se později od policie, jež po jeho autu pátrala, o osudu svého vozu a odejel proto do Melku, aby se ujal svého vlastnictví. Svůj vůz sotva však poznal. Co se dalo z auta odnésti, to Robl a jeho společník s milenkou odšroubovali, odnesli a patrně někde prodali, takže to, co z auta zbylo, sotva mělo cenu 10.000 Kč; vůz byl před tím téměř zcela nový a koupen byl za 50.000 Kč. Policie pátrala po pachatelích, ale ti zmizeli jako když se země pod nimi propadne. Teprve za několik měsíců předala vídeňská policie na hranicích če-

skoslovenským úřadům Robla, který byl vyhoštěn z Rakouska, když si byl částečně odbyl v Rakousku přísouzený mu trest. Tu teprve bylo zjištěno, že vyhoštěný Robl je zlodějem Jelenova automobilu, a proto byl pachatel dopraven do Prahy do vyšetřovací vazby. Byly vyžádány jeho trestní spisy z Vídně a shledáno z nich, že i ve Vídni pokusil se Robl ukrásti automobil, že však byl při činu chycen, zavřen a odsouzen.

Konečně zjištěno, že už před tím, než byl v r. 1924 dodán do ústavu pro choromyslné, dal se Robl voziti různými nájemnými automobily po Praze i po venkově, ač neměl haléře v kapse. Jednou také dal se voziti v autu Miroslava Rybáka, a když jeli Karlinem, vyhodil z vozu hustilku. Po několika vteřinách hlásil pak šoferovi, že hustilka z vozu vypadla. Doufal patrně, že šofér sleze z automobilu a hustilku půjde hledat, čehož by byl Robl jistě využil a s autem odejel. Ale Rybák vrátil se ku hledání hustilky i s vozem, čímž zlodějský úmysl Roblovi překazil. Pro všechny tyto kousky ocitl se Robl v minulých dnech před senátem vrch. rady Novotného. Přiznal se klidně ke všemu a na otázku, proč tak učinil, pokrčil rameny a řekl: „Nevím; mne to neodolatelně táhne k automobilu, jakmile jej spatřím, nemohu za to!“

Četnictvo i policie vystavily obžalovanému vysvědčení nepěkná. Nepožívá dobré pověsti, štítí se práce.

Obhájce navrhl pak, aby vzhledem k tomu, že obžalovaný byl již jednou internován v ústavu pro choromyslné, byl prozkoumán jeho duševní stav soudními lékaři. Neboť je prý jisto, že automobilová manie obžalovaného není a nemůže být normální. Robl snadno se vzruší při pohledu na automobil, snadno podléhá dojmům a napodobuje činy, jež zří v biografech. Onen večer, než odejel z Prahy s cizím autem, byl v biografu, kde byl promítán na plátně film, v němž obratný zloděj krade automobily. Když Robl z biografu po představení vyšel, odejel s prvním automobilem, který našel prázdný na ulici...

Soud vyhověl návrhu obhájcově, nařídil prozkoumání Roblova duševního stavu a přelíčení za tím účelem na neurčito odročil.

—ff—

Strážník, který nemá nikomu co poroučeti.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Chcete-li věděti jeho jméno i adresu, zeptejte se jen p. Kabrňáka, který se zodpídal před senátem trestního soudu pro zločin veřejného násilí, jehož se dopustil násilným vztažením ruky na strážníka a urážkou slovní vůči téže osobě pronesenou.

Pan Kabrňák loučil se s loňským rokem a vítal příchod roku 1926 svým vlastním způsobem. Že by v této příčině byl p. Kabrňák nějak zvláště originelní — to zajisté by ani vám nechtěl tvrditi.

Oslava spočívala v podstatě v tom, že se dokonale opil a to střídavým požíváním rumu, piva, kořalky, likéru; účinky tyto za úče-